

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 223/2025
26.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела тешка крађа у покушају у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези са чланом 30. и 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Гордане Милосављевић, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К бр.1516/21 од 27.05.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 995/24 од 28.11.2024. године, у седници већа одржаној дана 26.02.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Гордане Милосављевић, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К бр.1516/21 од 27.05.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 995/24 од 28.11.2024. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К бр.1516/21 од 27.05.2024. године окривљени АА, између осталих, оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка крађа у покушају у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези са чланом 30. и 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци. Истом пресудом окривљени су обавезани на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 995/24 од 28.11.2024. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљених, а пресуда Другог основног суда у Београду К бр.1516/21 од 27.05.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА – адвокат Гордана Милосављевић, због повреде одредбе члана 2. став 1. тачка 17) 18) 19) и 20), члана 16, 83. став 1, 419, 423, 424. став

1. тачка 1) ЗКП, повреде члана 33, 204. став 1. и 210. КЗ, док из образложења захтева произилази да указује и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 30. КЗ, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, бранилац окривљеног наводи да је у конкретном случају требало применити одредбу члана 30. став 2. КЗ и ублажити казну окривљеном имајући у виду да је кривично дело остало у покушају.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Одредбом члана 30. став 2. Кривичног законика је прописано да ће се учинилац за покушај казнити казном прописаном за кривично дело, или ублаженом казном

Имајући у виду да је окривљени АА због кривичног дела тешка крађа у покушају у саизвршилаштву из члана 204. став 1. тачка 1) у вези са чланом 30. и 33. КЗ, за које кривично дело је прописана казна затвора у трајању од једне до осам година, осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, то је по налажењу овога суда казна затвора у наведеном трајању изречена у оквиру законом прописаних граница за покушај кривичног дела за које је оглашен кривим, па како члан 30. став 2. КЗ прописује могућност ублажавања казне, али не и такву обавезу, то су супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП оцењени као неосновани.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног као један од разлога подношења захтева наводи повреду члана 2. став 1. тачка 17) 18) 19) и 20) ЗКП, јер у конкретном случају степен вероватноће није био довољан чак ни за оптужење у овом поступку, а камоли за доношење осуђујуће пресуде за коју је потребно да постоји извесност, односно закључак о несумњивом постојању чињеница које чине биће кривичног дела. Такође се истиче и повреда члана 16. ЗКП, јер је суд поступио супротно наведеној одредби када је одбио предлог одбране за извођење доказа вештачењем ДНК трагова нађених на предметима на лицу места као нецелисходан. Поред наведеног се наводи и повреда члана 83. став 1. ЗКП, са образложењем да су предмет доказивања чињенице које чине обележја кривичног дела, као и повреда одредбе члана 204. став 1. КЗ. Захтевом се истиче и повреда члана 419. ЗКП, из разлога што сви изведени докази објективно не

дају ни близу степен извесности потребан за осуђујућу пресуду, као и повреда одредаба члана 423. и 424. ЗКП јер је на основу изведених доказа суд морао да донесе ослобађајућу пресуду, те повреда одредбе члана 33. и 210. КЗ, које образлаже тако што чињенично оспорава закључке суда наводећи да не постоји ни један доказ да су окривљени поступали као саизвршиоци, као и да је очигледно да су лица која су покушала обијање трафике ишла за тим да прибаве малу имовинску корист.

Како наведене повреде не представљају законске разлоге због којих је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

У преосталом делу захтева бранилац окривљеног наводи да није изведен ни један доказ на околности када, на који начин, којим средством је покушано извршење конкретног кривичног дела, ни ко су лица која су кривично дело покушала. Нејасно је на основу чега је суд извео закључак да су окривљени ишли за тим да прибаве немалу имовинску корист, када је опште позната чињеница да се у затвореној трафици не може наћи велика имовинска корист, нити се може очекивати да би се у њој могао пронаћи новац. Бранилац напомиње и да није јасно у каквој вези је пронађена рукавица на лицу места и јакна плаве боје са било којим окривљеним, као и са конкретним кривичним делом. Такође, ови материјални трагови се не поклапају са исказима полицијских службеника од којих је један тврдио да су осумњичени имали тамну одећу, други да је један имао шарену тренерку, а трећи да се не сећа како су били одевени, а ни један од саслушаних полицијских службеника није помињао плаву јакну. Према закључку браниоца једино је извесно да су обојица окривљених затечена у близини лица места, док ни једна чињеница која представља биће кривичног дела није доказана.

На овај начин бранилац окривљеног суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, а што не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, па је Врховни суд захтев браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тачка 3. ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Гордане Милосављевић, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у овом делу одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић